Ömrümüzün yolları ancaq
bircə yönədir.
Geriyə nə cığır var,
nə ləpir var,
nə eniş,
Bu, həvəsdən dözümə
uzanan bir yoxuşdur.
Bu yolu
ilk pillədən
zirvəyə qədər əgər gedər olsan,
bir işdir,
onda görərsən özün,
Həqiqəti acıdır bu sözün.
Ümidsiz olma, bala!
hər cəfaya, inciyə,
hər çətinliyə dəyər,
ömrü bir insan kimi
doğru yaşasan əgər.

1973-1974

UZAQ YOL, DƏVƏLƏR VƏ MÜDRİK BİR QOCA HAQQINDA

Yük ağır, yol uzaq.
Nə alaf var doyunca,
nə su.
Sarban dedi:
– Nə qorxusu?
Dözümlüdür dəvələr!
Qoca dedi:
– Vaxt var ikən gedək!
Mənzil uzaq, ömür gödək.
Demə – dözümlüdür dəvələr, –
Bəlkə belə düşünmədi nəvələr.

1955

Çinaraltı

BURDA BİR İNSAN ÖLÜB

Nazim Hikmətin əziz xatirəsinə

Bir dostumuz öldü;
adamların yaxşılarından idi.
Sözü, işi, arzularıyla İnsan idi.
Bu ölümə yerin torpağı yandı,
ağacın yarpağı yandı.
Göynədi qəlbim
duz basılmış yara kimi.
Dedim:
– Heç olmasa yaşayaydı
gələn bahara kimi.
Gələn baharda ölsəydi, yəqin
deyərdim:
– Kaş yayı görəydi.
Yayda ölsəydi, yəqin payıza,
payızda ölsəydi, qışa
möhlət istərdim.
Neyləyim, çox ağırdır –
yaxşı insanı
əbədi itirmək dərdi.
Bir insan ki,
ömrünün hər günü
insanlığın ömrü-günüydü.
Bir insan öldü:
dünyada böyük qəlbinin istisi qaldı.
İşıqlı fikri,
mehriban hissi qaldı.
Yaşadı, döyüşdü.
Qəlbində insanların
kədərini, sevincini daşıdı.

Ünvanı, pasportdan məlum,
nə bir şəhər, bir küçə, bir tindədir.
Ünvanı
milyonlarla insan qəlbindədir.

Moskva, 5 iyun 1963

GÜLXANƏ PARKINDA BİR CEVİZ AĞACI VAR

Sən bir ceviz ağacıydın
Gülxanə parkında.
Minarələr qarşında,
minarələr arxanda.
Baharlarda boylanıb
baxardın Boğaziçinə.
hərdən polis kölgəsi düşərdi
Gülxanə parkının
divar kərpicinə.
Yarpaqların – əllərin
parlayırdı
işım-işım.
Budaqların – barmaqların
çılpaq qalardı
suvar payızı,
faraş qışı.
Axtardım ceviz ağacını
Gülxanə parkında.
Quruyub dedilər.
Quruyub o gündən ki
Nazimi
yer üstündən
yer altına köçürdülər.
Onun qəlbindəydi
ceviz ağacının pöhrəli baharı.
Ceviz ağacındaydı canı
mavi gözlü divin.

İstəsən ağla,
ağla gözün dolusu!
Boş qoydu getdi
bir böyük şair tutumu yerini
bu dünya-evin.
İstəsən "insanlı dünyanın
dərdlərindən qurtardı" – deyə
qəmli-qəmli sevin!
Neçə ceviz ağacı var
Gülxanə parkında;
pöhrələri yaşıl-yaşıl.
Gün düşəndə yarpaqlara
göz qamaşır.
Bir ceviz ağacı yoxdur artıq.
Olmayacaq.
Yaralı sətirlər,
yarımçıq səhifələr
dolmayacaq.
Hanı ceviz ağacı?
Qurudu dedilər.
Bir nadir ceviz ağacsız qaldı
Nazim yurdu dedilər.
Sənə əl çatmaz,
ün yetməz, şəkərim!
Keçdiyin dünyadan
həsrətin getməz,
getməz, şəkərim.

1970

ULU ŞAİR

Uludağlı Bursada öldü?
Bursada dedilər!
Uludağ
dağlar dağıdır.

Bir şimşəklə
qatar-qatar buludları dağıdır.
Bir də həbsxanası var
Bursanın.
Özü bədqılıq,
pəncərələrində dəmir barmaqlıq.
Kərpicləri nəmli.
Gündüzlər günəşə,
gecələr ulduzlara baxır
qəmli-qəmli.
Uludağın bulaqları
sərindən sərin.
Bursa zindanının zülməti
dərindən dərin.
Zindan havasında
səsi yaralı olur nəğmələrin.
Nə Uludağdan əsən külək,
nə yamacları örtən çiçək qoxusu
duyulur burda.
Bursada bir Uludağ var
başı buludlu.
Bursa zindanında
bir ulu şair
qəlbi üsyan dolu,
şeir dolu.
İllər keçib ağır-ağır;
piyada yolçular kimi
yorğun.
Polisin ayaq səsləri gəlib
quyu kimi dar həyətdən,
yağlı-yağlı,
yoğun-yoğun.
Bəlkə sağdır deyirəm şair?
Təki sağ olaydı.
Zindan evində
dustaq olaydı.
Qaldıraydı yenidən səsini dünya
şairə azadlıq, deyə.

Yuxusunda görəydi şair yenə
əlləri qabarlı Anadolu kəndlisini.
Sinəsində vərəmini bəsləyən
tütün fabriki fəhləsini.
Eşidəydi Pirayənin səsini.
Düşünə-düşünə
amansız mübarizənin
yeni yollarını,
sınayaydı dostların etibarını.
Uludağ durur
başı dumanlı,
Bursa zindanı var
yolları qanlı.
Şair yoxdur artıq,
olmayacaq.
Ulu şair ölümünü
sinəsində apardı
Bursadan.
İnfarkt miokardo onu
uzaqlarda vursa da.

1970

ÇİNARALTI

Qoca çinar
kölgəsiylə qucaqlayıb
meydanı.
Xəbər aldım:
çinar baba!
Hanı Fikrət?
Hanı Namiq?
Əhməd Haşım,
Yəhya Kamal?
Rza Tofiq hanı?
Necə gördün,
bu dövranı?
Hanı şeir məclislərin?

Həzin söhbətlər, o qalmaqal?
Bir göy gözlü gənc də vardı.
Tez-tez gəlib bura
susub durar,
bir kənarda dayanardı.
O zaman da varındımı
belə iri, meydan kölgən.
Gəl-gəl deyən körpə yaşıl
salatalıq –
gülü başında yerpənək,
on gün yaşında yerpənək,
bir tərəfdə Qara dəniz,
küləklərdə xoş nəfəsi
uzaqlardan gələn,
uzaqlara gedən
vapor səsi.
Vaporlar uzaq getsə də,
yaxın getsə də,
qayıdırlar Boğaziçinə
(qərq olmasalar tufanda),
Neyləmişdi sənə
o mavi gözlü çocuq,
Bursa zindanında
illəri illərə calayanda,
ulu çinar.
Hələ nə qədər qurbanlığın
insan var.

1970

QANLICA

Adına bənzəmir heç
bu Qanlıca
(bəzi adamlar kimi;
amma tərsinə)
Nə dava-dalaşı var,
nə qalmaqalı.

Havası sərin,
qoynu ilıqdır
bu bahar günü.
Boğaziçi
xırda-xırda ləpələrlə
ürək kimi döyünür.
Qanlıca bir dağ ətəyindədir.
Sakit okeandan bəri uzanan
Asiyanın qurtaran yerində.
Elə bil ki, qocaman bir qitə
uzadıb boynunu
su içir Bosfordan.
Gecələr yanır Boğaziçi
sahil işıqlarından,
sudan qalxan tüstüfordan.
Bəlkə bu bir adicə
qafiyə xətasıdır...
Ancaq sular necə
sakit olsa da,
Qanlıca
nə gündüz, nə gecə yatasıdır.
Bəlkə əsrlərin o tayında
bura
köçəri çobanlara
bir sığınaq,
bir yurd olub.
Qanlıcada
bizim adicə qatıq
ata-baba adını dəyişib
yoğurt olub.
Havalar istiləşəndə,
canı yorğun olana
bir məlhəm ocağıdır
Qanlıca – yoğurtxana.
Mən də içdim
yoğurtunu Qanlıcanın
doktor Kamal Arran,
şair Nigar da.

İtişmişdik,
Harda tapışdıq,
Harda!
Oturmuşduq Qanlıca kafesində
yoğurtxana
biz üçümüz
və başqaları neçə yüz.
Dörd yanımda tanımadığım
insanlar.
Necə maraq dolu gözləri
necə bizimcə dilləri var.
Oturmuşam
özüm Asiyada,
gözüm Avropada.
Axı Boğaziçinin
bir sahili Asiyadadır,
biri Avropada.
Mən də asiyalıyam,
mən də şərqliyəm.
Ancaq
şərqli var ki,
ondan yerdən göyə
fərqliyəm.
Mən də avropalıyam,
ancaq
nə ölçüsüz – açıq-saçıq,
nə gülünc qapalıyam.
İçirəm qatran qoxusunu
yamac boyu
sıra-sıra yaşıl çamın.
Baxıram qalmasın
bir damcı qatıq da
dibində saxsı camın.
Qanlıca da asiyalıdır,
mən də.
Nə düşündüm
Qanlıcanı görəndə.
Asiya içdikcə

Bosforun duzlu suyunu,
dedim gətir, qarson, gətir
Qanlıcanın yoğurtunu,
sərinini, duzlusunu.
İçdim, içdim,
elə bil
Göyçaylı Qulunun
inək qatığıdır.
Həm dadı var,
Həm adı.
İstədim deyəm, Qanlıca,
necə sığır
bir fincan yoğurtuna
iki ayrı-ayrı
dünyanın dadı.

28 fevral 1970

DİDƏRGİNLƏR

(Saleh Gəncər və başqaları)

Qərib yer cənnət olsa,
ölməyə vətən yaxşı.
Xalq yaradıcılığından

İstanbulda bir gün
Saleh Gəncər adlı biri
qonaq çağırdı evinə bizi.
Dedi: "Razı olsanız,
çağırım bu gecəyə
bir neçə didərgini.
Azərbaycanlını".
– Ev sizin,
ixtiyar sizin! – dedik.
Razılaşdıq, getdik.
Dörd otaqlı mənzili var
Saleh Gəncərin;
İstanbulun orta göbəyində.

Saleh Gəncəlidir,
arvadı türk qızı türk.
Qonaq gedirik deyə
biz də az-çox
hədiyyə götürmüşdük.
Saleh özü gedib vətəndən
beyninin qaynar çağı.
Macəralar romantikası
məst eləyib
14-15 yaşlı uşağı.
Saleh özü gedib vətəndən
qürbət elə.
İndi yana-yana qalıb.
Var-dövləti,
məktəbdə kimya müəllimliyi,
ürəyində, beynində yuvalanmış
amansız qürbət ilə.
Peşmanam demir.
Güzəranım yaxşı,
dost-aşnam.
Ancaq Boğaziçinə baxanda
hər axşam,
yadıma Xəzər düşür.
Xatirələrimlə bacara bilmirəm.
Fikrimi, xəyalımı
göynəklərdən qaçıra bilmirəm.
Peşmanam demir Gəncər.
Ancaq qırx ildən sonra
yenə yerli türklər
göyərtiyə "səbzə" deyir.
Saleh – pencər.
Peşman sözü cılız gəlir Salehə,
yaralıyam deyir.
Burda evim-eşiyim,
orda ana beşiyim,
bilmirəm haralıyam deyir.
Dərs deyir,
maaşı da, şükür, az deyil.

Ancaq haqlı deyir ki,
ürək qarın deyil,
boğaz deyil;
yeyib-içdin,
dinc qoysun səni.
Ürək Göygölü istəyir,
burda füsunkar Bosfor,
Van gölü varsa da.
ürək xəzri istəyir.
Mərmərə küləkləri, hər yaz başı
qanadında məni
adaların yuxu-güllüklərinə aparsa da,
Ürək dinc qoymur məni.
Kəpəzi istəyir,
Sarı yalı,
Xəzəri istəyir.
Bir söz:
vətəni istəyir,
doğma elləri istəyir.
Hamar olmayıb
ömür yolum,
yıxılmışam,
durmuşam da.
İndi dincimi alıram
müəllimlik peşəmdə...
Baxıram sağ yanımda biri
başını alıb əlləri arasına.
Xəstədir bəlkə?
Yan-yana düzülür
ağ süfrədə
göz yaşından neçə ləkə.
O biri arxa tərəfdə,
özü bu məclisdədir,
fikri yox.
Xəyalıyla gəzir yəqin
ömrünün yolunu
döngə-döngə,
oyuq-oyuq.

Əvvəlcə söhbətimiz
"Hə!"
"Yox!" olur.
Sükut olur,
baxış olur.
Get-gedə əriyir buz,
sanki məclisə
ünsiyyət dolur,
yaxşı dolur.
Danışırıq
Azərbaycandan,
Qədim Gəncənin bu günündən.
Qarabağdan, Naxçıvandan.
Arazbasardan, Kür qırağından,
Bakının aləmə car olmuş
şöhrətindən, sorağından.
Məclisimizdə əlliyə qədər adam –
deyərdim xəyaldır,
qulağıma inanmasam,
gözlərimə inanmasam.
Bir anlıq sükutdan
təşvişə düşən müsün bir kişi
dilə gəlir;
"Bax, üzümə
diqqətlə bax, deyir, qardaş,
gözünə qurban olum.
Danış, qardaş, deyir, danış,
hər kəlmənə,
sözünə qurban olum".
Bu, nə sentimentdir,
nə xoşa gəlmək arzusu...
O, susuzdur,
hər kəlməmiz –
bir qaşıq su.

Biri əczaçıdır
həmməclisimizin,
gəlsəm, deyir, necə olar?

Mən bu davada əsir düşmüşəm,
yaralı deyildim,
nə yalan deyim,
ancaq,
yaşamaq istəyirdim, yaşamaq.
Taleyim belə gəldi,
nə vətəndən incimiş,
nə xalqımdan küsmüşəm.
Ancaq...
xain
deyirlər
bizə xain,
gəlsəm necə olar?
Üzəyim deyil arxayın...
Baxıram sarı bənizli,
açıq alınlı,
qəmgin üzlü
əczaçı-didərginə,
Gülümsəmək istəyir
kərkinə-kərkinə.
Bəlkə də peşmandır dediyinə.
Məhkəmənin hökmünü gözlər kimi
gözləyir cavabımı.
Bilmək istəyir fikrimi.
Gəlin, deyirəm,
vicdanınız ləkəsizdirsə,
istəyiniz düzdürsə;
nankorluq olmayıbsa
fikrinizdə, işinizdə.
Nankorluq olmasın həm də
bu gedişinizdə.
Üzbəüz oturmuş qoca
dərin bir ah çəkir,
yanıqlı bir ah.
Yan otaqda yandım deyir
"Yetim segah"
Gözlərdə yaş,
dodaqlarda acı bir sual.

ya get, ya qal!
Dəqiqələr əriyir, gedir.
Nə istidir otağın havası,
nə yanıqlıdır
Bülbülün zənguləsi,
nə qəmlidir Zeynəbin nəvası.
Sanki bu evin ən qiymətli varı
vətən mahnıları
bir kədər yolundan keçib
gəliblər bura;
hər sözü yandıra-yandıra,
hər xalı qovura-qovura.
Bir gənc də var burda –
cənublu.
Qəlbimizin cənubundan.
Dindirsən qan ağlayan
həzin cənubumuzdan.
Sinəsi həsrət dolu,
gözləri yaş dolu.
"Göz yaşımla sularam
Tehran yolunu,
Qaragilə!
Tehran yolunu!"
Yetməzmi bu göz yaşı, qardaş!
Yetməzmi ahın
yandırdı dağı-daşı, qardaş!

Nəğmə çırpınır otaqda –
yaralı quş!
Məclisdəkilər dinməz-söyləməz oturmuş.
Ömür yolunu göz yaşı ilə sulayanlar.
"Bura da mənim vətənimdir
mənə yuva verib,
duz-çörək verib.
Ağır günümdə yaşamağa ümid,
dözməyə ürək verib.

Baxıram gözləri çuxurda,
baxışları nigaran,
dodaqları cansız
qarabuğdayı adama.
"Nə həsrət,
nə qüssə..."
O da didərgindir,
Lakin yol tapa bilməz
Vətənə
bütün yolları
yan-yana düzsən.
Dörd gözlü mənzili var
Saleh Gəncərin
İstanbulun orta göbəyində.
Bir də gecə-gündüz oyaq
həsrəti var
Saleh Gəncərin
ürəyində.

...Bu dəfə İstanbulda
qara çərçivədə şəklini verdilər mənə
Saleh Gəncərin.
Bir dəstə dostlarıyla
hələlik gəzməyə gələcəkmiş vətənə.
Bir səhər yuxudan oyanmayıb
Nazim kimi.
"Can qurtarandan" çağırıblar həkimi
qurtarmalı can çoxdan gedibmiş.
Doktor yazıb: infarkt miokardo:
Doktor hardan bilsin, hardan,
Saleh Gəncərin
ürəyinin elə bir yarası varmış
ki, onun nə təbibi,
nə çarası varmış.

1961

Dünyanın dərdi

DÜNYANIN DƏRDİ

Bu gecə yenə yatmamışam.
Nə başım ağrıyır,
nə xəstəyəm.
Yatağım rahat.
Döşəmədən tavana qədər
sükut var otağımda.
Olsun ki, belə bir sükut içində,
bir gün,
bizimlə vidalaşmadan,
gedəcək ürək.
Ancaq, bu deyil məni nigaran qoyan.
Bu gün var olan
bir gün yox olacaq axırısı.
Məni yatmağa qoymur
dünyanın dərdi,
torpağın ağrısı.

mart, 1962

YAZIQ DÜNYA

Dünya böyük.
İnsan bir zərrə
Yaşayırıq
eşidə-eşidə
duya-duya,
görə-görə;
yaxşını da, pisi də.
Düşündürür bizi

hər günün gəlimi də
hər anın itkisi də.
Yaşayırıq, yaşayacağıq hələ
sevə-sevə,
yarada-yarada,
kədərlənə-kədərlənə,
gülə-gülə.
Yaşayacağıq
arzularımız uğrunda
vuruşa-vuruşa;
biliyimizin lövhəsindən
ağ ləkələri silə-silə.
Yaşayırıq yaşayacağıq
gerçəklikdəki zərrələrin biri kimi.
Varlığın sona qədər açılmamış
sirri kimi.
Yaşayacağıq bundan belə
neçə il,
neçə ay
bəlkə də neçə gün, ya...
Gedəndə nə isə aparacağıq.
Yazıq sənə, yazıq
Dünya!

1936

NİGARANLIĞIM

Deyirlər ki, dünyanın
dərdi sənə qalıbmı;
niyə daim fikirli,
niyə daim qayğılı,
niyə qaşqabaqlısan?
Deyirəm: Dünya mənim
sığnağımdır,
yuvamdır.